

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 14 września 2016 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki umowne — Artykuł 1 ust. 1 — Artykuł 2 lit. b) — Status konsumenta — Przeniesienie długu w drodze odnowienia umów kredytu (nowacji) — Umowa ustanowienia zabezpieczenia na nieruchomości zawarta przez osoby prywatne niemające żadnych powiązań zawodowych ze spółką handlową będącą nowym dłużnikiem

W sprawie C-534/15

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Judecătoria Satu Mare (sąd pierwszej instancji w Satu Mare, Rumunia) postanowieniem z dnia 30 września 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 12 października 2015 r., w postępowaniu:

Pavel Dumitraş,

Mioara Dumitraş

przeciwko

BRD Groupe Société Générale – Sucursala Judeţeană Satu Mare,

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, A. Borg Barthet i M. Berger (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- przez P. Dumitraşa i M. Dumitraş osobiście,
- w imieniu rządu rumuńskiego przez R. Radu, A. Wellman oraz L. Liţu, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz J. Vláčila, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: rumuński.

- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Di Mattea, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez C. Gheorghiu i D. Roussanova, działających w charakterze pełnomocników,

postanowiwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem, zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Pavelem Dumitrașem i Mioarą Dumitraș a BRD Groupe Société Générale – Sucursala Județeană Satu Mare (oddziałem okręgowym BRD Groupe Société Générale w Satu Mare, zwanym dalej „BRD Groupe Société Générale”), w przedmiocie trzech umów kredytu i jednej umowy ustanowienia zabezpieczenia na nieruchomości.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motyw dziesiąty dyrektywy 93/13 ma następujące brzmienie:

„bardziej skuteczną ochronę konsumenta można osiągnąć poprzez przyjęcie jednolitych norm prawnych dotyczących nieuczciwych warunków; powyższe normy powinny odnosić się do wszelkich umów zawieranych pomiędzy sprzedawcami lub dostawcami [przedsiębiorcami] a konsumentami, przy czym niniejsza dyrektywa nie będzie dotyczyła między innymi umów o pracę, umów dotyczących sukcesji praw, umów dotyczących praw z zakresu prawa rodzinnego oraz umów dotyczących tworzenia i organizowania spółek lub porozumień partnerskich”.

- 4 Artykuł 1 ust. 1 omawianej dyrektywy stanowi:

„Celem niniejszej dyrektywy jest zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do nieuczciwych warunków umownych w umowach zawieranych pomiędzy sprzedawcą lub dostawcą [przedsiębiorcą] a konsumentem”.

- 5 Artykuł 2 rzeczonej dyrektywy definiuje pojęcia „konsumenta” oraz „sprzedawcy lub dostawcy [przedsiębiorcy]” w następujący sposób:

„Do celów niniejszej dyrektywy:

[...]

- b) »konsument« oznacza każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z handlem, przedsiębiorstwem lub zawodem [jej działalnością zawodową];

c) »sprzedawca lub dostawca [przedsiębiorca]« oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach dotyczących handlu, przedsiębiorstwa lub zawodu [w ramach swej działalności zawodowej], bez względu na to, czy należy do sektora publicznego czy prywatnego”.

6 Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 stanowi:

„Warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane, mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikających z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta”.

Prawo rumuńskie

Ustawa nr 193/2000

7 Dyrektywa 93/13 została transponowana do rumuńskiego porządku prawnego w drodze Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori (ustawy nr 193/2000 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami) z dnia 10 listopada 2000 r., ponownie opublikowanej w *Monitorul Oficial al României*, część I nr 305 z dnia 18 kwietnia 2008 r.

8 Artykuł 1 ust. 1–3 ustawy nr 193/2000 stanowi:

„1. Umowy zawierane między przedsiębiorcami i konsumentami dotyczące sprzedaży towarów lub świadczenia usług muszą zawierać jasne i niedwuznaczne warunki umowne, do których zrozumienia nie jest wymagana wiedza specjalistyczna.

2. W przypadku wątpliwości co do wykładni warunków umownych muszą być one interpretowane na korzyść konsumenta.

3. Przedsiębiorcom zakazuje się ustanawiania nieuczciwych warunków w umowach zawieranych z konsumentami”.

9 Artykuł 2 ust. 1 i 2 ustawy nr 193/2000 definiuje pojęcia „konsumenta” oraz „przedsiębiorcy” w następujący sposób:

„1. »Konsument« oznacza każdą osobę fizyczną lub grupę osób fizycznych tworzących stowarzyszenie, która na podstawie umowy objętej zakresem niniejszej ustawy podejmuje działania nienależące do zakresu jej działalności handlowej, przemysłowej lub wytwórczej, rzemieślniczej bądź zawodowej.

2. »Przedsiębiorca« oznacza każdą upoważnioną osobę fizyczną lub prawną, która na podstawie umowy objętej zakresem niniejszej ustawy podejmuje działania należące do zakresu jej działalności handlowej, przemysłowej lub wytwórczej, rzemieślniczej bądź zawodowej, a także każdą osobę, która działa w tym samym celu w imieniu i na rzecz takiej osoby”.

Kodeks cywilny

10 Artykuł 1128 kodeksu cywilnego stanowi:

„Odnowienie długu następuje na trzy sposoby:

1) gdy dłużnik zaciąga wobec wierzyciela nowy dług, zastępujący dawny dług, który wygasa;

- 2) gdy nowy dłużnik zastępuje pierwotnego dłużnika, który zostaje zwolniony przez wierzyciela;
- 3) gdy skutek nowego zobowiązania nowy wierzyciel zastępuje dawnego, wobec którego dłużnik zostaje zwolniony ze zobowiązania”.
- 11 Artykuł 1132 kodeksu cywilnego stanowi:

„Przeniesienie, w drodze którego dłużnik ustanawia dla wierzyciela innego dłużnika, który zaciąga zobowiązanie wobec wierzyciela, nie powoduje odnowienia długu, jeżeli wierzyciel nie wyrazi wprost zamiaru zwolnienia swojego dłużnika, który dokonał przeniesienia”.

- 12 Artykuł 1135 kodeksu cywilnego stanowi:

„Jeżeli odnowienie długu następuje w drodze zastąpienia przez nowego dłużnika, pierwotne przywileje i hipoteki dotyczące długu nie mogą przejść na składniki majątkowe nowego dłużnika”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 13 W latach 2005–2008 BRD Groupe Société Générale, jako kredytodawca, oraz SC Lanca SRL, jako kredytobiorca, zawarły umowy kredytów.
- 14 P. Dumitraș, członek zarządu i wyłączny wspólnik spółki Lanca, oraz M. Dumitraș zaciągnęli na zabezpieczenie zobowiązań z tych umów hipotekę na rzecz BRD Groupe Société Générale.
- 15 W dniu 30 lipca 2009 r. BRD Groupe Société Générale, jako kredytodawca, oraz SC Lanca Construcții SRL, jako kredytobiorca, jak również Lanca, jako dłużnik solidarny, zawarły trzy umowy kredytu, o sygnaturach 54/30. 07. 2009, 55/30 07. 2009 oraz 56/30 07. 2009, o refinansowaniu i restrukturyzacji trzech umów kredytowych zawartych wcześniej między BRD Groupe Société Générale a Lanca.
- 16 W tym samym dniu, aktem notarialnym uwierzytelnionym pod sygnaturą 1017, zatytułowanym „umowa sprzedaży poprzez odnowienie długu zmieniające podmiot zobowiązania – za zgodą wszystkich stron”, Lanca, spółka przekazująca, ustanowiła spółkę Lanca Construcții, spółkę przekazywaną, jako dłużnika w odniesieniu do swoich zobowiązań wynikających z umów kredytu zawartych początkowo z BRD Groupe Société Générale, dla tejże BRD Groupe Société Générale, za zgodą tej ostatniej.
- 17 Z postanowienia odsyłającego wynika również, po pierwsze, że ani P. Dumitraș, ani M. Dumitraș nie są członkami zarządu Lanca Construcții, po drugie, że zobowiązali się poręczyć, jako poręczyciele kredytu hipotecznego, zobowiązanie tej spółki w następstwie nowacji, po trzecie, że podpisali w tym celu we własnym imieniu, jako poręczyciele hipoteczni, trzy umowy kredytu z dnia 30 lipca 2009 r., i po czwarte, że Lanca nie miała już żadnych zobowiązań wobec BRD Groupe Société Générale z tytułu pierwotnie zawartych umów kredytu.
- 18 W dniu 6 grudnia 2013 r. P i M. Dumitraș wystąpili do sądu odsyłającego ze skargą przeciwko BRD Groupe Société Générale w celu uzyskania stwierdzenia bezwzględnej nieważności niektórych postanowień umów kredytowych zawartych w dniu 30 lipca 2009 r., przewidujących pobieranie prowizji, ze względu na to, że są one nieuczciwe.
- 19 W postępowaniu głównym BRD Groupe Société Générale podniosła w szczególności przeszkodę procesową wynikającą z tego, że wobec tego, iż P. i M. Dumitraș nie działali w celu niezwiązanym z ich działalnością gospodarczą, nie mogą powoływać się na status konsumenta w rozumieniu art. 2 ustawy nr 193/2000.

20 W tych okolicznościach Judecătoria Satu Mare (sąd pierwszej instancji w Satu Mare, Rumunia) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy wykładni art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13 w odniesieniu do definicji pojęcia »konsumenta« należy dokonywać w ten sposób, że obejmuje ono osoby fizyczne, które podpisały jako poręczyciele aneksy do umów i umowy akcesoryjne (umowy poręczenia, umowy gwarancji na nieruchomości) względem umowy kredytu zawartej przez spółkę handlową w celu wykonywania jej działalności, w sytuacji gdy owe osoby fizyczne nie mają żadnych powiązań z działalnością spółki handlowej i działały w celach niemieszczących się w zakresie ich działalności zawodowej, biorąc pod uwagę, że początkowo powodowie byli osobami fizycznymi występującymi jako poręczyciele dłużnika głównego – osoby prawnej, której członkiem zarządu był powód – w ramach umowy kredytu zawartej z pozwaną będącą wierzycielem, lecz następnie omawiana umowa uległa zmianie i dłużnik pierwotny, którego członkiem zarządu był powód, dokonał za zgodą pozwanej, będącej wierzycielem, nowacji kredytu względem innej osoby prawnej, w stosunku do której ani powód, ani powódka nie mają statusu członków zarządu, lecz jako poręczyciele przyjęli na rzecz nowego dłużnika, będącego osobą prawną, obowiązek będący przedmiotem nowacji względem tegoż nowego dłużnika?”
- 2) Czy wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że zakresem stosowania tej dyrektywy objęte są jedynie umowy zawarte pomiędzy przedsiębiorcami i konsumentami, których przedmiotem jest sprzedaż towarów lub świadczenie usług, czy też że w zakres jej stosowania wchodzi również umowy akcesoryjne (umowa gwarancji, poręczenia) względem umowy kredytu, której beneficjentem jest spółka handlowa, zawarte przez osoby fizyczne niemające żadnych powiązań z działalnością tej spółki handlowej i działające w celach niemieszczących się w zakresie ich działalności zawodowej, biorąc pod uwagę, że początkowo powodowie byli osobami fizycznymi występującymi jako poręczyciele dłużnika głównego – osoby prawnej, której członkiem zarządu był powód – w ramach umowy kredytu zawartej z pozwaną będącą wierzycielem, lecz następnie omawiana umowa uległa zmianie i dłużnik pierwotny, którego członkiem zarządu był powód, dokonał za zgodą pozwanej, będącej wierzycielem, nowacji kredytu względem innej osoby prawnej, w stosunku do której ani powód, ani powódka nie mają statusu członków zarządu, lecz jako poręczyciele przyjęli na rzecz nowego dłużnika, będącego osobą prawną, obowiązek będący przedmiotem nowacji względem tegoż nowego dłużnika?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 21 Na mocy art. 99 regulaminu postępowania, jeżeli odpowiedź na pytanie prejudycjalne można wywieść w sposób jednoznaczny z orzecznictwa, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem.
- 22 Należy zastosować ten przepis w ramach niniejszego odesłania prejudycjalnego.
- 23 W swoich pytaniach, które należy rozpatrywać łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta może znajdować zastosowanie do umowy ustanowienia zabezpieczenia na nieruchomości zawartej między osobami fizycznymi a instytucją kredytową, taką jak BRD Groupe Société Générale, w celu poręczenia spłaty zobowiązań, które spółka handlowa, taka jak Lanca Construcții, zaciągnęła wobec tej instytucji kredytowej w ramach umowy kredytowej, jeżeli te osoby fizyczne nie mają żadnego związku natury zawodowej z omawianą spółką, lecz były poręczycielami hipotecznymi trzech umów zawartych poprzednio między tą instytucją kredytową a inną spółką handlową, taką jak Lanca, przy czym jedna z tych osób była członkiem zarządu i jedynym wspólnikiem tej ostatniej spółki, która w drodze nowacji przekazała swoje zobowiązania spółce handlowej będącej nowym dłużnikiem, Lanca Construcții.

- 24 Na wstępie należy zaznaczyć, że odpowiedź na te pytania można jasno wywieść z orzecznictwa Trybunału, w szczególności z postanowienia z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău (C-74/15, EU:C:2015:772).
- 25 W tym względzie należy przypomnieć, że dyrektywa 93/13 ma zastosowanie, jak wynika z jej art. 1 ust. 1 i art. 3 ust. 1, do warunków w „umowach zawieranych pomiędzy sprzedawcą lub dostawcą [przedsiębiorcą] a konsumentem”, które „nie były indywidualnie negocjowane” (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Na mocy motywu dziesiątego dyrektywy 93/13 jednolite normy prawne dotyczące nieuczciwych warunków powinny odnosić się do „wszelkich umów” zawieranych pomiędzy przedsiębiorcami a konsumentami, zgodnie z definicjami zawartymi w art. 2 lit. b) i c) dyrektywy 93/13 (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 Przedmiot umowy jest więc, z zastrzeżeniem wyjątków wyliczonych w motywie dziesiątym dyrektywy 93/13, bez znaczenia dla określenia zakresu stosowania tej dyrektywy (zob. postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Tak więc dyrektywa 93/13 definiuje umowy, do jakich ma zastosowanie, poprzez odniesienie do statusu kontrahentów, w zależności od tego, czy działają oni w ramach swojej działalności zawodowej, czy też nie (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 29 Owo kryterium odpowiada założeniu, na jakim opiera się system ochrony ustanowiony przez dyrektywę, a mianowicie że konsument znajduje się w słabszej pozycji niż przedsiębiorca, zarówno pod względem możliwości negocjacyjnych, jak i stopnia poinformowania, a w związku z tym godzi się na warunki umowne sporządzone uprzednio przez przedsiębiorcę, nie mając wpływu na ich treść (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 Ochrona ta jest szczególnie ważna w wypadku umów gwarancji lub poręczenia zawartych przez instytucję bankową i konsumenta. Umowa ta opiera się bowiem na osobistym zobowiązaniu gwaranta lub poręczyciela, iż zapłaci on dług zaciągnięty przez osobę trzecią. Zobowiązanie to pociąga za sobą dla osoby zgadzającej się na nie poważne obowiązki, skutkujące obciążeniem jej własnego majątku często trudnym do oszacowania ryzykiem (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 25).
- 31 Jeżeli chodzi o kwestię tego, czy osobę fizyczną, która zobowiązuje się zagwarantować zobowiązania spółki handlowej powzięte względem instytucji bankowej w ramach umowy kredytu, można uważać za „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13, należy zaznaczyć, że chociaż taką umowę gwarancji lub poręczenia można ze względu na przedmiot określić jako umowę akcesoryjną względem umowy głównej będącej źródłem długu, który zabezpiecza (zob. podobnie wyrok z dnia 17 marca 1998 r., Dietzinger, C-45/96, EU:C:1998:111, pkt 18), to z punktu widzenia stron umowy przedstawia się ona jako umowa odrębna, gdyż zawarta jest pomiędzy osobami innymi aniżeli strony umowy głównej. To więc w odniesieniu do stron umowy gwarancji lub poręczenia należy oceniać charakter, w jakim strony te działały (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 26).
- 32 W tym względzie należy przypomnieć, że pojęcie „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13 ma charakter obiektywny. Pojęcie to należy oceniać w świetle kryterium funkcjonalnego, polegającego na ocenie, czy dany stosunek umowny wpisuje się w ramy działalności niezwiązanej z wykonywaniem zawodu (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 33 Do sądu krajowego rozpoznającego spór dotyczący umowy mogącej wchodzić w zakres stosowania omawianej dyrektywy należy sprawdzenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy i dowodów, czy danego kredytobiorcę można zakwalifikować jako „konsumenta” w rozumieniu tej dyrektywy (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 W przypadku osoby fizycznej, która wystąpiła jako poręczyciel wykonania przez spółkę handlową jej zobowiązań, do sądu krajowego należy ustalenie, czy osoba ta działała w ramach swej działalności zawodowej, bądź to z powodu powiązań funkcjonalnych, jakie ma z tą spółką, takich jak zarządzanie, bądź to z uwagi na znaczący udział w jej kapitale zakładowym, czy też działała w celach prywatnych (postanowienie z dnia 19 listopada 2015 r., Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, pkt 29).
- 35 W niniejszym przypadku z akt sprawy w posiadaniu Trybunału wynika, że w czasie zawarcia trzech umów kredytu w latach 2005–2008 między BRD Groupe Société Générale, jako kredytodawc , a sp lk  Lanca, jako kredytobiorc , P. Dumitraș, który występował jako gwarant hipoteczny tych umów, był cz lonkiem zarządu i jedynym wspólnikiem tej ostatniej spółki handlowej.
- 36 Zatem z zastrzeżeniem konieczności sprawdzenia tego przez sąd odsyłający, do którego należy to zadanie, widoczne jest, że w czasie zawierania tych umów P. Dumitraș podejmował działania z uwagi na powiązania funkcjonalne, które miał ze sp lk  Lanca, i nie mógł tym samym być uważany w tym względzie za „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13.
- 37 Z akt sprawy wynika równieŹ, że w dniu 30 lipca 2009 r., po pierwsze, Lanca Constructii zawarła z BRD Groupe Société Générale trzy umowy kredytowe dotyczące refinansowania i restrukturyzacji trzech umów kredytu podpisanych przez sp lk  Lanca w latach 2005–2008; po drugie, w drodze nowacji spółka Lanca Constructii zastąpiła sp lk  Lanca jako dłuŹnik w odniesieniu do zobowiązań zaciągniętych przez t  ostatnią wobec BRD Groupe Société Générale. W wyniku tej nowacji Lanca nie miała juŹ Źadnych zobowiązań wobec BRD Groupe Société Générale z tytułu udzielonych początkowo kredytów.
- 38 Ponadto jest bezsporne, że ani P. Dumitraș ani M. Dumitraș nie byli cz lonkami zarządu spółki Lanca Constructii i że zobowiązali się do poręczenia, jako poręczyciele kredytu hipotecznego, spełnienia zobowiązania przez t  ostatnią w następstwie nowacji. Z postanowienia odsyłającego nie wynika teŹ, aby skarŹcy w postępowaniu g wnym posiadali znaczący udział w kapitale zakładowym tej spółki.
- 39 Tak więc, z zastrzeżeniem weryfikacji, którą powinien przeprowadzi  s d odsyłający, widoczne jest, że przy zawieraniu umów kredytu i ustanowienia zabezpieczenia hipotecznego z dnia 30 lipca 2009 r. P. i M. Dumitraș nie działali z uwagi na powiązania funkcjonalne, które miałyby ich łączy  ze sp lk  Lanca Constructii. Sąd odsyłający powinien równieŹ ustali , czy P. i M. Dumitraș, jako poręczyciele kredytu hipotecznego tej spółki, działali w celach mieszczących się w ramach ich działalności zawodowej, a jeŹli nie, wyciągnąć wszelkie konsekwencje z tego faktu do celów ewentualnego zakwalifikowania ich jako „konsumentów” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13. Byłoby tak w szczególności, gdyby P. Dumitraș, występując jako poręczyciel kredytu hipotecznego, działal z uwagi na swe powiązania funkcjonalne ze sp lk  Lanca, co powinien sprawdzić s d odsyłający.
- 40 W tych okolicznościach na zadane pytania naleŹy odpowiedzieć, że art. 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13 naleŹy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta ma zastosowanie do umowy ustanowienia zabezpieczenia na nieruchomości zawartej pomiędzy osobami fizycznymi a instytucj  kredytową w celu zabezpieczenia spełnienia zobowiązań spółki handlowej zaciągniętych względem rzeczonoj instytucji w ramach umowy kredytu, jeŹeli takie osoby fizyczne działaly w celach niezwiązanych z ich działalnością zawodową i nie miały powiązań funkcjonalnych z tą sp lk , co powinien sprawdzić s d odsyłający.

W przedmiocie kosztów

- ⁴¹ Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 ust. 1 i art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta może mieć zastosowanie do umowy ustanowienia zabezpieczenia na nieruchomości zawartej pomiędzy osobami fizycznymi a instytucją kredytową w celu zabezpieczenia spełnienia zobowiązań spółki handlowej zaciągniętych względem rzeczonyj instytucji w ramach umowy kredytu, jeżeli takie osoby fizyczne działały w celach niezwiązanych z ich działalnością zawodową i nie miały powiązań funkcjonalnych z tą spółką, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

Podpisy